

Když se řekne jméno Achille Ratti, asi mnoho z nás netuší, o koho jde.

Kdo to byl? Byl aktivním horolezcem v Alpách, který podnikal náročné túry. Pohyboval se v politice, a tak odsoudil v jeho době aktuální italský fašismus, německý nacismus a sovětský komunismus; všichni totiž hlásali nenávist. V době hospodářské krize kritizoval tvrdý kapitalismus, ovšem odsoudil i marxismus. V roce 1939, krátce před svou smrtí, odsoudil také antisemitismus slovy: „Pro křesťana je vyloučeno přijmout antisemitismus. Vyloučeno. Skrze Krista a v Kristu jsme duchovní následovníci Abraháma. Duchovně jsme všichni Semité.“ Neuznal anšlus Rakouska a veřejně odsoudil pro nás smutnou mnichovskou dohodu.

Byl příznivcem vědy a techniky, ve Vatikánu založil Akademii věd a zařídil první vysílání vatikánského rozhlasu v roce 1931.

Kdo to tedy byl? Jeho služební jméno bylo Pius XI, papež meziválečné doby (1922-1939).

Jeden z nejvýznačnějších postav papežů ve 20. století. Je to on, kdo zavedl dnešní svátek Ježíše Krista Krále. Co ho k tomu vedlo? To se můžeme dozvědět z jeho papežského dokumentu, encykliky *Quas primas* vydané v prosinci roku 1925. Svět byl po první strašlivé válce a něco velmi nezdravého bylo znovu ve vzduchu. Tolkien by řekl: cosi velmi temného roste a nepozorovaně sílí ve stínu průmyslového vzestupu. Tento papež to předzvěděl a začal odhalovat pravou tvář oné přicházející temnoty. O blížící se temnotě napsal:

„(jsme v době), kdy lidé a státy, odcizené Bohu, se řítí planoucí nenávistí a vnitřními otřesy do své zkázy a záhuby.“

Jaká byla tvář té temnoty?

„Ve svém prvním okružním listě, který jsme vydali na začátku našeho pontifikátu ke všem biskupům, zkoumali jsme poslední příčiny těch pohrom, kterými je tísněno a sužováno lidské pokolení před naším zrakem. Vzpomínáme si, že jsme v něm jasně prohlásili, že taková záplava zla přišla na celý svět proto, že většina lidí vypudila Ježíše Krista a jeho přesvatý zákon jak ze svého osobního života, tak ze života rodinného i ze života občanského. Jasně jsme tam dále prohlásili, že nebude žádné naděje na trvalý mír mezi národy, dokud jednotlivci i státy popírají a odmítají svrchovanost našeho Spasitele. (...) ke zjednání a upevnění míru nevidíme účinnějšího prostředku než obnovu vlády Kristovy.“

Svatý Otec znal lék. Proto obracel srdce člověka ke slovům Písma Svatého, aby upozornil na realitu víc skutečnou, než jakou je cokoli jiného na tomto světě. Totiž, možnost Kristova království. Ne toho, které jednou přijde, ale které již přišlo. Na to, že On skutečně kraluje. To dokládá mnoha citáty proroků Starého zákona. Za všechny zmiňuji Izaiáše:

^{9.5} Hle, dítě se nám narodilo, syn je nám dán, vládu má na svém rameni a dostane jméno podivuhodný rádce, mocný Bůh, věčný otec, kníže pokoje. ^{9.6} Jeho vladařství vzroste a pokoje nebude konce; bude vládnout na Davidově trůně a v jeho království, aby je upevnil a utvrdil právem a spravedlností od tohoto času až navěky!

Z Nového zákona Svatý Otec připomínal slova archanděla Gabriela určené Panně Marii v Lukášově evangeliu. Také zde není o království, které přijde někdy, ale s příchodem Krista na tuto zem již přišlo:

^{1,31} Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. ^{1,32} Bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího. Pán Bůh mu dá trůn jeho předka Davida, ^{1,33} bude kralovat nad Jakubovým rodem navěky a jeho království nebude mít konce.“

A do třetice Svatý Otec připomíná slova samotného Krále Krista na závěr Matoušova evangelia. Zde také Ježíš nemluví o skutečnosti po konci světa, ale o skutečnosti jeho přítomné vlády od chvíle, kdy se stal člověkem:

^{28,18} „Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. ^{28,19} Jděte tedy, získajte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého ^{28,20} a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

Kristova vláda není tematikou vzdálené minulosti, ale i apoštol Pavel v Prvním listu Korintánům napsal: *15,25 „On totiž musí kralovat, 'dokud mu (Bůh) nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám'.*“

Papež zavedením tohoto svátku chce poukázat na nutnost přihlásit se ke Kristově vládě. Podřídit jí nejen život jednotlivců, ale i států a světa, má-li přijít mír a pokoj na tuto zemi. Papež se nebál veřejně odsoudit fašismus, nacismus, komunismus, tvrdý kapitalismus, rasismus i antisemitismus. Nebál se však také všem lidem, politikům a vládám připomenout, že jediným králem a svrchovaným vládcem světa je Kristus.

„Státům pak tato oslava svátku, obnovovaná každoročně po celém světě, bude připomínat, že jako soukromé osoby tak i státní úřady a vládnoucí osoby jsou vázány povinností veřejně Krista uctívat a být ho poslušny. Bude jim připomínat poslední soud, při kterém Kristus přísně pomstí bezpráví, které mu bylo způsobeno, když byl nejen vyhoštěn ze státního života, nýbrž také když byl opovržlivě stavěn stranou a nechán bez povšimnutí. Neboť jeho královská důstojnost vyžaduje, aby celý státní život byl zařízen podle božích přikázání a křesťanských zásad, a to jak v zákonodárství, tak v soudnictví, a tak i ve výchově mládeže podle zdravé nauky a neporušené mravnosti.“

Zdá se, že prohlášení Pia XI. by mohlo dnes leckoho nadzvednout ze židle, je velmi troufalé i v dnešním světě? Nebo když si po skoro sto letech projdeme rok za rokem dějinami a zmatky současnosti zvláště v morálce, nedáme mu za pravdu? Nežijeme v době, kdy člověk si hraje na Boha a určuje si, kdo má narodit a kdo ne. Už i termín umělé přerušování těhotenství je lež, když se něco přerušuje, lze poté pokračovat. Mělo by se tedy hovořit o právu zabít, když už. Hovoří se také o milosrdné smrti nehodnotného života - euthanázii. Kdy je však život bezhodnotný. Lze takovou myšlenku vůbec připustit? Žijeme v době, kdy se umělé vytváří domněnky, že pohlaví lze měnit jak boty a už se ani neví, kdy je muž mužem a žena ženou a vymýšlí se nesčetné množství různých pohlaví. Žijeme v době výroby dětí na zakázku pro ty, kdo přirozenou cestou by děti mít nikdy neměli, protože kdo kdy viděl, aby páry stejného pohlaví zplodili potomstvo? Postavili jsme se nad Boží slovo a vykládáme ho svými pocity a umělými konstrukty, tak aby vyšlo to, co si přejeme. Uhýbáme, kličkujeme, abychom nezranili tyto nemocné, ale tím se vytvářejí zákony a instrukce přímo odporující Božímu zákonu a vnucují se už i malým dětem.

Papež v dokumentu upozorňuje, že každá autorita, každý zákon se odvíjí od té Autority jediné, vtěleného Božího Slova, Ježíše Krista. Je to jediný král mající své zákonodárství a všechny pozemské autority: králové, presidenti, předsedové vlád, parlamenty, senáty a jiné formy vlád jsou natolik legitimní jako duchovní autority a natolik přijatelné, že přicházejí od Boha, nakolik oni sami slouží Králi jedinému a jeho zákonům. Je-li tomu tak, získávají i autoritu duchovní a mohou vytvářet pokoj na zemi, pokud ne, nejsou hodny, aby je kdo vůbec poslouchal a podle nich se řídil, ovšem jen ve věcech, které odporují zákonům Božím, aby nevznikla jakási anarchie špatným výkladem těchto myšlenek. Papež o autoritách napsal:

„Proto ačkoliv apoštol Pavel přikazoval manželkám a služebníkům, aby ve svém muži a ve svém pánu ctili Krista, přece je napomenul, aby je neposlouchali jako lidi, nýbrž jediné proto, že zastupují Krista; neboť se nesluší, aby lidé vykoupení Kristem otročili lidem: „Za cenu velikou jste vykoupeni; nebuďte otroky lidí“ (1 Kor 7, 23).

Jakou svobodu přináší křesťanství a jak ho z těchto důvodů nenávidí ti, kdo by rádi člověka zbavili svobody rozhodovat se tím, co je nejzávažnější - Božími zákony.

Papež, i když mluví přísně k vládám a státům, nepředstavuje Krista jako mocného imperátora po vzoru bojového papeže Inocence III., který si silou zavázal vládcu Evropy. Krista představuje jako jedinou sílu pokoje, která má podobu pokorného biblického krále přijíždějícího na oslu a myjícího lidem jejich nohy přepásán šatem otroka.

Připomněl, že Kristovo království je především duchovní a není z tohoto světa. Že se do něho vstupuje skrze pokání, víru a vnější znamení křtu. To se ovšem musí projevit v praktických krocích, ne na úrovni nějakých soukromých náboženských pocitů, kdesi tajně doma, ale svými veřejnými postoji. Potom teprve nastane pokoj na zemi:

„Je pouze jediný původce blahobytu a pravého štěstí pro jednotlivé občany i pro stát. (...) Jaké štěstí by zavládlo na světě, kdyby se všichni jednotliví lidé, rodiny i státy nechaly řídit Kristem!

(...) Pak právo nalezne svou dřívější autoritu, obnoví se krásný mír, klesnou meče a zbraně vypadnou z rukou, když všichni ochotně přijmou vládu Kristovu a budou ho poslouchat, a každý jazyk bude vyznávat, že Pán Ježíš Kristus je ve slávě Boha Otce“

Oslavme tedy s těmito myšlenkami Krista Krále a zasvěťme mu opět své životy, rodiny i celý svět.